Kerstin Gier

Smaragdgroen

Voorwoord

Lieve allemaal!

Net als de rest van het boek speelt het hoofdverhaal zich voornamelijk af in 2011, dus wees niet verbaasd over de tenenkrommende ringtones en overheadprojectoren. Omdat ik *Smaragdgroen* destijds schreef midden in een zware burn-out, is hier het meeste nieuwe materiaal te ontdekken voor ervaren lezers zoals jij. Met dank aan Anja Kurz, die me (namens iedereen die deze boeken in hun jeugd geweldig vond) hielp bepalen wat makkelijk weggelaten kon worden uit de nieuwe versie en wat er absoluut in moest blijven – ik kan alleen maar zeggen: 'Hop, oudje!' Mijn dank gaat ook uit naar Magali in Zwitserland, die Hetties voornamen heeft gekozen, en naar Oana Ram-Neantu en Ronja Zakrzewski van Arena Verlag voor het liefdevolle en doordachte ontwerp van de intermezzo's. Ik dank Anna-Lena Amend voor haar nauwkeurige weergave van de willekeurig verspreide 'oer-en', de vele prachtige alternatieven, de perfecte toon voor de gouden regels voor het behoud van het continuüm, en de eindelijk gerehabiliteerde marsepeinmetafoor.

Ik neem de volledige verantwoordelijkheid voor het gekke meisje, de coole gast, Gwendolyns Peter Rabbit-pyjama en de oude kaas.

En nu, voor de laatste keer: ik ben er klaar voor, als jullie dat ook zijn.

Met vriendelijke groet, Kerstin Gier

Proloog

Belgravia, Londen – 3 juli 1912

'Dat gaat een akelig litteken geven,' zei de arts zonder zijn hoofd op te heffen.

Paul glimlachte scheef. 'Nou, dat is in elk geval beter dan de amputatie die mevrouw Overbezorgd hier voorspeld had.'

'Heel grappig!' viel Lucy tegen hem uit. 'Ik ben niet overbezorgd en jij moet niet zulke stomme grappen maken… meneer Dwaas-en-Lichtzinnig! Je weet heel goed hoe snel zulke wonden ontstoken kunnen raken en als dat gebeurt, mag je in deze tijd blij zijn als je blijft leven. Wijd en zijd geen antibiotica te bekennen en alle artsen zijn onwetende prutsers!'

'Nou, bedankt!' De dokter streek een bruinachtige pasta op de zojuist gehechte wond.

Het brandde vreselijk en Paul kon alleen met moeite een grimas onderdrukken. Hij hoopte maar dat hij geen vlekken had gemaakt op de mooie chaise longue van lady Tilney.

'Daar kunt u ook niets aan doen,' zei Lucy.

Paul merkte dat ze zich inspande om vriendelijker te klinken;

ze deed zelfs een poging tot een glimlach. Een tamelijk grimmige glimlach, maar het ging tenslotte om het idee.

'Ik ben ervan overtuigd dat u uw uiterste best doet,' vulde ze aan.

'Dokter Harrison is de allerbeste,' verzekerde lady Tilney haar.

'En de enige…' mompelde Paul. Hij was plotseling ongelooflijk moe. Het zoet smakende drankje dat de arts hem had laten drinken moest een slaapmiddel bevat hebben.

'En vooral de zwijgzaamste,' vulde dokter Harrison aan. Pauls wond verdween onder een sneeuwwit verband. 'En eerlijk gezegd kan ik me niet voorstellen dat men snij- en steekwonden over tachtig jaar anders behandelt dan ik nu gedaan heb.'

Lucy haalde diep adem en Paul had wel een vermoeden wat er nu zou volgen. Een lok uit haar opgestoken kapsel was losgeraakt en met een strijdlustige blik streek ze het haar achter haar oor. 'Nou ja, in grote lijnen misschien niet, maar wanneer bacteriën… tja, dat zijn eencellige organismen die…'

'Hou alsjeblieft op!' viel Paul haar in de rede. 'Dokter Harrison weet heel goed wat bacteriën zijn!' De wond brandde nog steeds verschrikkelijk en tegelijkertijd voelde hij zich zo vreselijk moe dat hij graag zijn ogen zou sluiten om een beetje weg te doezelen. Maar dat zou Lucy alleen nog maar bozer maken. En toch: hoewel haar blauwe ogen woedend fonkelden, schuilden er louter zorgen en – erger nog – angst achter, dat wist hij. Omwille van haar mocht hij niets laten merken van zijn beroerde lichamelijke toestand of van zijn eigen vertwijfeling. En dus praatte hij gewoon verder. 'We bevinden ons tenslotte niet in de middeleeuwen maar in de twintigste eeuw, de eeuw van de baanbrekende ontwikkelingen.

Het eerste ecg is al oud nieuws, sinds een paar jaar kent men de verwekker van syfilis en heeft men bovendien een behandeling tegen die ziekte gevonden.'

'Ah, iemand heeft goed opgelet bij het mysterieonderwijs.' Nu zag Lucy eruit alsof ze elk moment kon ontploffen. 'Jammer dat je naar mij niet net zo goed luistert!'

'We boeken ook grote vooruitgang in de maatschappij, daar heeft Paul gelijk in,' vulde dokter Harrison aan. 'Vorig jaar ontving die ene vrouw de Nobelprijs voor de scheikunde, Marie Curie.'

'Wat had zij ook alweer uitgevonden? De atoombom?' Lucy had haar armen over elkaar geslagen en Paul wist dat het het verstandigst was geweest om gewoon te knikken.

'Soms ben je echt schokkend onwetend,' kon hij echter niet laten te zeggen. 'Marie Curie heeft radioactivi…'

'O, hou toch je kop!' Lucy staarde Paul woedend aan. Lady Tilneys afkeurende blik merkte ze totaal niet op. 'Die praatjes van jou kun je maar beter voor je houden! Je! Had! Wel! Dood! Kunnen! Zijn! Kun je me alsjeblieft verklappen hoe ik zonder jou deze catastrofe moet zien tegen te houden?' Bij die woorden brak haar stem. 'Of hoe ik zonder jou verder zou moeten leven?'

'Het spijt me, prinses.' Ze had echt geen idee hoeveel spijt hij ervan had.

'Poeh,' deed Lucy. 'Je hoeft echt niet zo'n zielige hondenblik op te zetten.'

'Wat onzinnig om je bezig te houden met wat er had kunnen gebeuren, lieve kind.' Lady Tilney schudde haar hoofd, terwijl ze dokter Harrison hielp om zijn instrumenten in zijn tas op te bergen.

‘Het is toch allemaal goed gegaan? Paul had geluk bij een ongeluk.’

‘Dat het erger had kunnen aflopen, betekent nog niet dat alles goed is gegaan!’ riep Lucy. ‘Niets is goed gegaan, helemaal niets!’ Haar ogen vulden zich met tranen, en bij het zien daarvan brak Pauls hart bijna. ‘We zijn nu al drie maanden hier en we hebben niets bereikt van wat we van plan waren. Integendeel: we hebben alles alleen maar erger gemaakt! Eindelijk hadden we die vervloekte papieren in handen, en dan geeft Paul ze gewoon weg!’

‘Het was misschien inderdaad een beetje overhaast.’ Hij liet zijn hoofd op het kussen zakken. ‘Maar op dat moment voelde het juist om ze aan Gideon te geven.’ Vooral omdat hij op datzelfde moment gevoeld had hoe verdomd dichtbij de dood was. Het had maar weinig gescheeld of de degen van lord Alastair had hem de genadesteek toegebracht. Alleen mocht hij Lucy dat in geen geval vertellen. ‘Als we Gideon aan onze kant hebben, maken we misschien nog enige kans. Zodra hij de documenten gelezen heeft, zal hij begrijpen waar het ons om gaat.’ Hopelijk.

‘Maar we weten zelf niet eens precies wat er in de papieren staat of hoe we dat kunnen ontcijferen.’

‘Kom op, Luce, we zijn er niet eens in geslaagd de codes in de documenten die we al hadden te kraken, dus het kan geen kwaad als iemand er met een frisse blik naar kijkt, iemand met toegang tot moderne technologie.’

Er flikkerde weer iets van woede in Lucy’s ogen. ‘Je weet niet eens wat je Gideon hebt gegeven. Je hebt er niet eens in gekeken. Lord Alastair had je van alles kunnen aansmeren in plaats van de originele geheime geschriften: oude rekeningen, liefdesbrieven, lege blaadjes…’

Die gedachte was bij Paul ook allang opgekomen, maar wat gebeurd was, was nu eenmaal gebeurd. 'Soms moet een mens vertrouwen in de dingen hebben,' mompelde hij en hij wenste dat die uitspraak ook op hemzelf van toepassing was. Meer nog dan door de gedachte dat hij Gideon misschien waardeloze papieren overhandigd had, werd hij gekweld door het idee dat de jongen direct met de documenten naar de graaf van Saint Germain gegaan kon zijn. Dat zou betekenen dat hij zijn enige troef uit handen had gegeven. Maar Gideon had gezegd dat hij van Gwendolyn hield en de wijze waarop hij het gezegd had, was op de een of andere manier… overtuigend geweest.

'Hij heeft het me beloofd,' wilde Paul zeggen, maar de woorden kwamen eruit als onverstaanbaar gefluister. Bovendien zou het een leugen geweest zijn, want eigenlijk had hij Gideons antwoord niet meer verstaan.

'Het was een dom idee om met de Florentijnse Alliantie te willen samenwerken,' hoorde hij Lucy mopperen, terwijl zijn ogen langzaam dichtvielen. Wat dokter Harrison hem ook had toegediend, het werkte in elk geval razendsnel. Zelfs de wond klopte niet meer.

'Ja, ik weet het, ik weet het,' ging Lucy verder. 'Het was míjn domme idee. Maar ik kan tenminste toegeven dat het dom was. We hadden de zaak in eigen hand moeten nemen.'

'Jullie zijn nu eenmaal geen moordenaars, lieve kind.' Dat was de kalme stem van lady Tilney. Voor Paul klonk het alsof die van heel ver kwam. Het voelde alsof hij in een wolk van watten was gewikkeld, en het was niet eens onaangenaam.

'Maakt het moreel gezien enig verschil of je iemand zelf

vermoordt of dat je alleen de opdracht daartoe geeft?' Lucy zuchtte diep en hoewel lady Tilney haar energiek tegensprak ('Meisje toch, zeg zulke dingen niet! Jullie hebben toch geen opdracht tot moord gegeven, jullie hebben alleen informatie doorgespeeld!') leek Lucy plotseling ontroostbaar: 'We hebben echt alles verkeerd gedaan wat je verkeerd kunt doen, Paul. In drie maanden hebben we niet alleen ontzettend veel tijd verspild, lady Margrets geld verkwanseld, maar ook nog eens veel te veel mensen bij de zaak betrokken.'

'Het is lord Tilneys geld,' corrigeerde lady Tilney haar. 'Je zou je verbazen als je wist aan welke zaken hij zijn geld anders had verkwanseld. Paardenrennen en danseressen zijn daarvan nog de meest onschuldige voorbeelden. Het beetje dat ik aan onze zaak besteed, mist hij niet eens. En mocht hij het wel merken, dan moet hij maar gentleman genoeg zijn om er geen woorden aan vuil te maken.'

'En ik persoonlijk zou het erg jammer vinden als u me niet bij deze zaak betrokken had,' verzekerde dokter Harrison hun en hij glimlachte even. 'Ik begon mijn leven juist enigszins saai te vinden. Tenslotte heb je niet alle dagen met tijdreizigers te maken, die uit de toekomst komen en alles beter weten. En onder ons gezegd en gezwegen: de leidersstijl van de heren De Villiers en Pinkerton-Smythe dwingt een mens gewoon tot stiekeme rebellie.'

'Zeker,' stemde lady Tilney in. 'Die zelfingenomen Jonathan heeft gedreigd zijn vrouw in huis op te sluiten als ze blijft sympathiseren met die beweging die zich inzet voor vrouwenkiesrecht.' Ze imiteerde een narrige mannenstem: 'Wat krijgen we hierna? Kiesrecht voor honden?'

‘Tja, daarom hebt u ook gedreigd om hem een draai om zijn oren te geven,’ zei dokter Harrison. ‘Dat was overigens eindelijk weer eens een party waarop ik me niet verveeld heb.’

‘Maar zo is het helemaal niet gegaan! Ik heb er alleen op gewezen dat ik niet kon instaan voor mijn rechterhand wanneer hij nog langer dergelijke ongefundeerde uitspraken zou doen.’

‘Wanneer hij nog meer van zulke nonsens zou debiteren, waren de precieze woorden,’ corrigeerde dokter Harrison haar. ‘Ik weet het nog zo precies omdat het grote indruk op me maakte.’

Lady Tilney lachte. ‘Ik laat u even uit, dokter Harrison.’

Paul, nog steeds gevangen in een wolk van watten en vechtend tegen de slaap, deed nog een laatste poging zijn ogen te openen en om rechtop te zitten om de arts te bedanken. Beide kreeg hij niet voor elkaar. ‘Mfsj… ankt,’ mompelde hij met zijn laatste krachten.

‘Wat zat er in vredesnaam in dat goedje dat u hem gegeven hebt?’ riep Lucy dokter Harrison achterna.

‘Alleen een paar drupjes morfine-aftreksel,’ antwoordde hij. ‘Compleet onschuldig!’

Lucy’s verontwaardigde uitroep hoorde Paul niet meer.

Uit de Annalen van de Wachters

Wachtwoord van de dag:
Potius sero quam numquam
(Livius)

Aangezien Londen, volgens bronnen binnen de geheime dienst, de komende dagen weer luchtaanvallen van Duitse marine-eskaders kan verwachten, hebben we besloten onmiddellijk over te gaan op veiligheidsprotocol fase één. De chronograaf wordt voor onbepaalde tijd in de documentenkamer geplaatst en lady Tilney, mijn broer Jonathan en ik zullen gezamenlijk daarvandaan elapseren, om de daartoe dagelijks benodigde tijd te beperken tot drie uur. Reizen naar de negentiende eeuw zou in deze ruimte geen problemen moeten opleveren; gedurende de nachten heeft zich daar zelden iemand opgehouden en in de annalen is nergens sprake van bezoek uit de toekomst, wat betekent dat we ervan uit kunnen gaan dat onze aanwezigheid nooit is opgemerkt.
Zoals te verwachten was, verzette lady Tilney zich tegen deze verandering van haar vaste

gewoontes - ze kon, zo zei ze, 'geen enkele logica ontdekken in onze argumenten' - maar ten langen leste moest ze zich toch onderwerpen aan de beslissing van onze grootmeester. Tijden van oorlog dwingen nu eenmaal tot bijzondere maatregelen.
Het elapseren vanmiddag naar het jaar 1851 verliep verrassend vredig, misschien wel doordat mijn zorgzame echtgenote ons een van haar voortreffelijke cakes had meegegeven en we - met in gedachten de verhitte debatten die zich bij eerdere gelegenheden hadden voorgedaan - onderwerpen zoals vrouwenkiesrecht meden. Lady Tilney betreurde weliswaar het feit dat we de wereldtentoonstelling in Hyde Park niet konden bezoeken, maar aangezien we haar teleurstelling dienaangaande deelden, ontaardde het gesprek niet in ruzie. Met het voorstel om vanaf morgen de tijd te verdrijven met het spelen van poker liet ze zich echter weer van haar excentrieke kant zien.

Het weer vandaag: lichte motregen bij een voorjaarsachtige zestien graden Celsius.

Bericht:
Timothy de Villiers, Binnenkring

30 mei 1916

De punt van het zwaard wees naar mijn hart en de ogen van mijn moordenaar waren als zwarte gaten die alles wat te dichtbij kwam, dreigden op te slokken. Ik wist dat ik niet kon ontkomen. Moeizaam deed ik een paar strompelende passen achteruit.

De man volgde me. 'Ik zal van het aangezicht der aarde verbannen wat niet door God gewild is! Jouw bloed zal de aarde doordrenken!'

Ik had zeker een gevatte reactie kunnen bedenken op deze pathetisch gerochelde woorden ('De aarde doordrenken? Hallo! Er liggen hier tegels op de vloer!'), maar van louter paniek wist ik helemaal niets uit te brengen. De man zag er trouwens ook niet uit alsof hij mijn gevoel voor humor in deze situatie op waarde zou weten te schatten. Alsof hij humor zelfs maar zou begrijpen.

Ik deed nog een stap naar achteren en botste met mijn rug tegen een muur. Mijn tegenstander lachte luid. Oké, misschien had hij toch gevoel voor humor, alleen een wat andere soort dan ik.

'Nu sterf je, demon!' riep hij en zonder te aarzelen stak hij het zwaard in mijn borst.

Met een schreeuw ging ik rechtop zitten. Ik was doornat van het zweet en mijn hart deed pijn, alsof het daadwerkelijk met een zwaard doorboord was. Wat een afschuwelijke droom. Maar ja… was dat nou zo verrassend?

Dit had me echter niet moeten verbazen. Na de gebeurtenissen van gisteren (en de dagen ervoor) kon niemand zomaar lekker onder het dekbed kruipen en onbekommerd slapen. In plaats daarvan slingerden allerlei onwelkome gedachten zich als wild woekerende, vleesetende planten door mijn hoofd. Gideon heeft alleen gedaan alsof. Hij is helemaal niet verliefd op me.

'Waarschijnlijk hoeft hij sowieso niet veel te doen om meisjesharten sneller te laten kloppen,' hoorde ik de graaf van Saint Germain met zijn zachte, diepe stem zeggen, keer op keer. En: 'Niets is makkelijker te voorspellen dan de reactie van een verliefde vrouw.'

Tja, en hoe reageert een verliefde vrouw als ze erachter is gekomen dat ze is voorgelogen en gemanipuleerd? Precies: ze telefoneert urenlang met haar beste vriendin, om vervolgens in het donker voor zich uit te staren en zich af te vragen waarom ze in vredesnaam gevallen is voor die jongen, terwijl ze tegelijkertijd de ogen uit haar hoofd huilt van verlangen… Inderdaad vrij voorspelbaar.

De lichtgevende cijfers op de wekker naast mijn bed meldden dat het 3:10 uur was, wat betekende dat ik toch nog ingedommeld moest zijn en zowaar meer dan twee uur geslapen had. En iemand – mijn moeder? – moest binnengekomen zijn en me toegedekt hebben, want ik kon me alleen nog herinneren dat ik met opgetrokken knieën op mijn bed zat en luisterde naar mijn hart, dat veel te snel klopte.

Vreemd eigenlijk, dat een gebroken hart toch nog kan slaan.

'Het voelt alsof er alleen nog maar heel veel rode, scherpe splinters van over zijn, die me van binnen opensnijden en laten bloeden!' had ik tegen Leslie gezegd om de toestand van mijn hart te beschrijven. (Oké, dat klinkt minstens zo triest als de woorden van die rochelende kerel in mijn droom, maar soms is de waarheid nou eenmaal… cliché.) En Leslie had vol medelijden geantwoord: 'Ik weet precies hoe je je voelt. Toen Max het uitmaakte, dacht ik eerst ook dat ik zou sterven van verdriet. En wel door driedubbel hartfalen. In al die uitdrukkingen zit wel een kern van waarheid: liefdesverdriet breekt je hart, het beneemt je de adem en, eh… ligt als een steen op je maag. Maar ten eerste gaat dat voorbij, ten tweede is de zaak nog lang niet hopeloos en ten derde is je hart niet van glas.'

'Steen, geen glas,' corrigeerde ik haar snikkend. 'Mijn hart is een edelsteen, die Gideon in duizend stukken gebroken heeft, precies zoals in het visioen van tante Maddy.'

'Klinkt inderdaad best cool, maar… nee! In werkelijkheid zijn harten van heel ander materiaal gemaakt. Dat kun je van me aannemen.' Leslie schraapte haar keel en haar stem klonk opeens heel plechtig, alsof ze me het allergrootste geheim uit de wereldgeschiedenis ging vertellen: 'Het bestaat uit een veel taaier, onbreekbaar materiaal, dat steeds opnieuw gevormd kan worden. Vervaardigd volgens een geheim recept.' Weer een keelschrapen, om de spanning op te voeren.

Ik hield onwillekeurig mijn adem in.

'Zoals marsepein!' verkondigde Leslie.

'Marsepein?' Heel even stopte ik met snikken en ik kon een grijns niet onderdrukken.

'Ja, marsepein!' herhaalde Leslie doodernstig. 'Van die goeie, met een hoog amandelgehalte.'

Bijna had ik gegiecheld. Toen schoot me weer te binnen dat ik het ongelukkigste meisje ter wereld was. 'Als dat zo is, heeft Gideon een stuk van mijn hart afgebeten! En alle chocolade eromheen heeft hij er ook vanaf gegeten. Je had moeten zien hoe hij keek toen…'

Voordat ik weer van voren af aan kon beginnen, zuchtte Leslie hoorbaar. 'Gwenny, ik zeg het echt niet graag, maar aan dat gejammer heeft niemand iets. Je moet ermee ophouden!'

'Ik doe het niet expres!' verzekerde ik haar. 'Dat jammeren gaat helemaal vanzelf, aan één stuk door. Het ene moment was ik nog het gelukkigste meisje ter wereld en toen zei hij tegen me dat…'

'Oké, Gideon heeft zich als een klootzak gedragen,' viel Leslie me snel in de rede. 'Al is het moeilijk te begrijpen waarom. Ik bedoel, hallo! Hoezo zouden verliefde meisjes makkelijker te sturen zijn? Ik zou juist zeggen dat het precies omgekeerd is. Verliefde meisjes zijn een soort tikkende tijdbommen. Je weet nooit wat ze het volgende moment doen. Daarin hebben Gideon en zijn seksistische vriend de graaf zich volgens mij gigantisch vergist.'

'Ik dacht echt dat hij gek op me was. Het feit dat hij alleen maar heeft gedaan alsof is zo…' Gemeen? Wreed? Geen enkel woord leek toereikend om mijn gevoelens te beschrijven.

'Ach, lieverd! Onder andere omstandigheden zou je van mij nog wekenlang mogen zwelgen in je verdriet. Maar dat kun je je op het moment gewoon niet veroorloven. Je hebt je energie nodig voor andere zaken. Om te overleven bijvoorbeeld.' Leslie klonk ongewoon streng. 'Dus alsjeblieft, verman je nu eindelijk eens!'

'Dat heeft Xemerius ook al tegen me gezegd. Voordat hij 'm smeerde en me alleen liet.'

'Dat kleine onzichtbare monster had gelijk! We moeten op dit moment het hoofd koel houden en alle feiten verzamelen. Gadver, wat is dat? Wacht even, ik moet snel het raam openzetten, Bertie heeft een van zijn afschuwelijke flauwvalscheten gelaten… Stomme hond! Waar was ik gebleven? O ja, precies, we moeten erachter zien te komen wat je grootvader in jullie huis verstopt heeft.' Leslies stem klonk opeens een stukje hoger. 'Raphael heeft zijn nut wel bewezen, zou ik zeggen. Misschien is hij helemaal niet zo dom als sommigen denken.'

'Zoals jíj denkt, zul je bedoelen. Ik heb meteen al gezegd dat ik hem graag mocht.' Raphael was Gideons jongere broer, die sinds kort bij ons op school zat. Hij had ontdekt dat de oplossing van de cijfercode die mijn grootvader voor me had achtergelaten, bestond uit geografische coördinaten. En die wezen exact op ons huis. 'Ik ben vooral erg nieuwsgierig hoeveel Raphael meekrijgt van de geheimen van de Wachters en de tijdreizen van Gideon.'

'Misschien wel meer dan je denkt,' merkte Leslie op. 'In elk geval slikte hij niets van mijn verhaal dat *mystery games* in Londen op het moment vreselijk trendy zijn. Maar hij was verstandig genoeg om geen vragen te stellen.' Hierna was ze even stil. 'Hij heeft best mooie ogen.'

'Zeker.' Zijn ogen waren echt mooi, wat me eraan herinnerde dat Gideon precies dezelfde had. Groen en met dichte, donkere wimpers eromheen.

'Niet dat ik daarvan onder de indruk ben of zo, het is alleen een constatering…'